

polno donečo, čisto in z velikim ognjem prepojeno igro očaral občinstvo. Preiskreno pesem v krasnem pp, igrano con sordini, smo slišali v drugem stavku, ki preide brez odmora v zadnji, življenja polni stavek s posebno izrazitimi temami. Na klavirju je g. Kociana spremljal g. Eisner, ki je njegov stalni spremljevalec ter zna svojo igro spraviti v najboljši sklad z igro Kocianovo, ki Kociana vedno pusti v jasnem ospredju, pa ga obenem kar najbolje harmonično in ritmično podpira. Druga skladba, ki jo je izvajal g. Kocian, je bila J. S. Bachova sonata III. za gosli v a-molu. Pri tej točki ni bilo nikakega spremljanja na klavir, ampak se je g. Kocian spremljal na goslih sam. Fuga, andante, allegro — vsi ti stavki so izpod umetnikovih prstov dobili toliko krepke in sigurne harmonične podlage, oziroma sta pri fugi posamezna glasova tako točno nastopala in se pravilno družila, da bi tudi dva in več violinistov ne napravilo bolje. Kaj krasne so bile naslednje skladbe, ki jih je g. Kocian igral zopet s spremljanjem klavirja: Dvořákov Slovanski ples št. 7, lastno skladbo »Lullaby« (Ukolébavka) (Uspavanka) in Smětana-Ondříčkov »Skočná« iz opere »Prodana nevesta«. Za sklep si je g. Kocian izbral Paganinijev »Ples čarodejk«, kjer je v raznih variacijah izvajal iz svojega dragocenega instrumenta prava čudesa: najdrznejše pasaže, kar moč težke dvojemke, kot kristal čiste flageoletne tone itd. Po dovršitvi svojega programa je vsled silnega aplavdiranja dodal še en komad za nameček. — Spremljevalec g. Kociana na klavirju, g. Eisner, je nastopil v koncertu tudi samostojno in je proizvajal sledeče skladbe: Mendelssohnovo »Introdukcijo in fugo s koralom v E-molu«, Novákov »Serenado«, Sukovo »V roztouženju« (V hrepenenju) in Smětanovo »Polko« v Fis-duru. Posebno sta ugajala Mendelssohn in Smětana. Eisnerjeva igra je vseskozi umetniško nadahnjena, eksaktna in prezicna; ton polnodoneč in voljan. Tudi njegov spored je nudil prav lep in plemenit užitek. — Med izvajanjem prejšnjih dveh umetnikov je nastopala slovenska koncertna pevka gospa Lovšetova (Bole) ter zapela vsega skup deset pesmi; osem iz naše domače novejšje glasbene literature, dve iz nemške. Naše pesmi so bile: Devova »Kanglica«, Prochazkova »Poslednja noč«, dr. Krekova »Ali veš?«, Lajovičeva »Kaj bi le gledal?«, dr. Krekova »Zaprta so njena okenca«, Pavčičeva »Padale so cvetne sanje«, Lajovičeva »Pesem o tkalcu« in Adamičeva »Jezdec«, iz nemške glasbene literature pa Straußova »Pomladni glasi« in Corneliusova »Pojdi z mano«. — Gospo Lovšetovo naše občinstvo zelo rado posluša. In kako tudi ne! Njen glas je izvrstno izšolan, v vseh legah lepo uglajen, čist kot kristal in kot zvonček jasen; močan — hočem reči širok — ravno ni, a je morda ravno vsled neke nežnosti in obenem prožnosti jako simpatičen in prikljiv. Med vsemi pesmimi, ki jih je pela gospa Lovšetova, je najbolj dopadala in učinkovala Straußova »Pomladni glasi«. To je bilo zares žgolenje škrjančka in slavčka pod sinjim nebom. — Gospo Lovšetovo je na klavirju spremljal naš koncertni pianist, g. Ant. Trost, vobče prav dobro in fino, le ponekod se nam je zdel nekoliko premalo diskreten. — Splošni uspeh celega koncerta treba imenovati izredno velik in pomenljiv. — Drugi koncert se je vršil 8. nov. ravnatko v dvorani »Mestnega doma«, ki se zdi za take

priredivte zares najbolj primerna. Kot dve novi privlačni sili je »Glasbena Matica« pridobila za ta koncert: gospodično Jeleno Dokičevno, koncertno pianistinjo iz Belgrada, in gospoda Marka Vuškovića, opernega pevca, prvega baritonista kraljevskega deželnega gledališča iz Zagreba. — Gdč. Dokičeva se je pri tem koncertu predstavila slovenskemu občinstvu prvič. Učenka je dunajskega konservatorijskega prof. de Conna in kaže prav solidno šolo, razpolaga z jako dobro tehniko, dokaj dobrim udarom in se ume vglobiti v skladbe ter jih proizvajati s primernim čutom. Igrala je najprej Beethovno sonato v Es-duru, op 31. (štiri stavke); potem par romantičnih skladb: Rubinsteinovo »Coquetterie« op 51. in Chopinov »Scherzo« v H-molu ter zaključila svoj spored

JUANŠIKAJ
predsednik kitajske republike.

z deli modernih slovanskih skladateljev, to so: Rahmaninov »Preludij v Cis-molu«, Kalinikov »Elegija« in Paderewski »Tema z variacijami«. Izven sporeda je dodala še Mozartove variacije. Igra gdč. Dokičeve je neoporečno zelo lepa, umetniška, vendar taka, da bi nas s silo potegnila za seboj in nas globoko presunila — taka vsaj sedaj še ni. — Presunil in do srca pretresal pa nas je pri tem koncertu g. Marko Vušković. Slovensko občinstvo ima letos večkrat priliko poslušati g. Vuškovića v operi. On je zares izredno nadarjen pevec, ki mu ne dobiš izlepa para. Njegov bariton je krasno izšolan, poln, gibčen, obsežen. A to samo bi še vse ne bilo kaj tako posebnega. Izredna posebnost pa se mi zdi pri g. Vuškoviću to, s kako duhovitostjo in s kakšnimi silnimi čustvi on predava pesmi. Seveda mu njegov silni organ pri tem tudi mnogo zaleže. Pri pevanju pesmi se postavi g. Vušković v potrebno dispozicijo in se vam s tako energijo in močjo uglobi v dotično snov, da imamo pred seboj takorekoč novega človeka. — Gosp. Vušković je zapel sledeče pesmi: Parmovo